Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

Ειδήσεις για τη βδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

ΤΟΠΙΚΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΔΙΕΘΝΗ

ΣΧΟΛΙΟ – ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ

ΤΟΠΙΚΑ

Η Τουρκία ξαναφλερτάρει με κίνηση στο Βαρώσι.. και οι βαρωσιώτες;

Μια πιθανή κίνηση της τουρκικής πλευράς στο Βαρώσι φημολογείτο από πέρσι το καλοκαίρι, αλλά χάθηκε στην σκόνη που δημιούργησε το ατύχημα στο Μαρί από τη μια, αλλά και οι τ/κ κινητοποιήσεις ενάντια στον Ερτογάν από την άλλη. Η επαναφορά της ιδέας από την εφημερίδα Μιλλιέτ, μοιάζει να είναι ένα είδος δοκιμής για να διαφανούν οι αντιδράσεις. Στην πρώτη της, δημοσιογραφική, εκδοχή βέβαια, η τουρκική πρόταση φαίνεται καθαρά μονομερής – η επιστροφή αναφέρεται σε κάτοικους πριν το 74 και υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση. Μια τέτοια κίνηση, ωστόσο, σαφώς θα μετατρέψει την πόλη σε περιοχή υπό καθεστώς επιστροφής αν αρχίσουν ε/κ να επιστρέφουν και να διορθώνουν τις περιουσίες τους. Το Βαρώσι δεν μπορεί να γίνει Κορμακίτης ούτε είναι λογικό να περιμένει κάποιος ότι η Τουρκία ή η τ/κ διοίκηση θα έχουν την πολυτέλεια να βρίσκονται υπό διεθνή και ευρωπαϊκή πίεση για ένα πληθυσμό ε/κ μόλις βόρεια της Δερύνειας. Αντίθετα, είναι πιο λογικό ότι η τουρκική κίνηση, παρά την μονομέρεια της, ποντάρει σε ένα είδος διαπραγμάτευσης που θα οδηγήσει στην ήδη υπάρχουσα προσφορά για άνοιγμα του λιμανιού του Βαρωσιού αντιμετωπίζοντας έτσι κάπως και το ζήτημα του εμπάργκο σε σχέση ιδίως με την Ε.Ε..

Φυσικά, σε ένα αρχικό στάδιο η ε/κ πολιτική ηγεσία είναι λογικό να απαιτήσει τα «αυτονόητα» - την παράδοση της πόλης στον ΟΗΕ. Όμως, είναι πιθανόν ότι το θέμα θα μπορούσε να οδηγηθεί και σε ένα είδος άτυπου διάλογου, που να ανοίξει μια προοπτική -και πρακτική κίνηση- επί του εδάφους σε θέματα όπως το εδαφικό και το περιουσιακό, τα οποία είναι τα ζητήματα στα οποία επικεντρώνεται τώρα ο διάλογος των δύο πλευρών . Ήδη άλλωστε για την τ/κ και τουρκική πλευρά το θέμα έχει να κάνει και με τις αποζημιώσεις τις οποίες καταβάλουν σε πρόσφυγες – και είναι κάπως παράλογο να περιμένει κάποιος ότι η Τουρκία, που επιβάλει περικοπές κονδυλίων στους τ/κ, θα επενδύσει τώρα σε μια ε/κ περιοχή των Βαρωσιών.

Ο αποφασιστικός παράγοντας στις εξελίξεις, αν η Τουρκία αποφασίσει να προχωρήσει, θα είναι το κλίμα στις δικοινοτικές συζητήσεις, αλλά και το πώς θα

αντιδράσουν οι βαρωσιώτες. Αν ξεκινήσουν να πηγαίνουν, να επιθεωρούν τα σπίτια τους και να προγραμματίζουν αλλαγές, θα είναι ένα πίεση από τα κάτω προς τις πολιτικές ηγεσίες. Θα υπάρχει και μια προσπάθεια αρνητικής εκστρατείας από τους απορριπτικούς, οπότε το σκηνικό μπορεί να έχει ενδιαφέρον.

Η δημοσιογραφική διάσκεψη: όταν ο Χριστόφιας μετακινεί ελαφρά την κουρτίνα

Ξαφνικά, υπήρχε ένα είδος αμηχανίας από την μια και ένα είδος ανακούφισης με διστακτικά χαμόγελα στην άλλη πλευρά. Στη δημοσιογραφική διάσκεψη, ο Χριστόφιας ήταν χαλαρός με το χαρακτηριστικό του human touch. Ήταν έντονος σε μερικά σημεία, αλλά κράτησε, επίσης, αποστάσεις από άμεσες αναφορές σε πολιτικούς. Οι δημοσιογράφοι φάνηκαν να δυσκολεύονται να αντιμετωπίσουν την ανάλυση του για το κυπριακό. Ο δημοσιογράφος του Φιλελευθέρου λ.χ. προσπάθησε να θέσει το ζήτημα με τις «ελευθερίες» -όπου η εξασφάλιση των δικαιωμάτων των ε/κ στη βόρεια Κύπρο, μετατοπίστηκε από την αντιπολίτευση σε αναφορά για τους έποικους- αλλά η αμηχανία ήταν έκδηλη: προσπάθησε να ρωτήσει γιατί να εμπλέκεται η Ελλάδα στην έγκριση – λες και δεν καταλάβαινε ή ήξερε ότι η «σύγκλιση» περιόριζε και τους Έλληνες μετανάστες. Τις επόμενες μέρες, έγραψε κείμενο για την αναφορά του προέδρου στη διεθνή αναγνώριση του έργου του – παρά για το θέμα της ερώτησης που είχε υποβάλει. Ο αρχισυντάκτης του Πολίτη, από την άλλη, παραδέχτηκε, στη στήλη του ότι ο Χριστόφιας «είχε δίκαιο», κάνοντας έμμεση κριτική μόνο στο σημείο ότι το κυπριακό χρησιμοποιείται για τις εκλογές, αναγνωρίζοντάς το, αλλά αποδίδοντας ευθύνες και στον ίδιο, τουλάχιστον πριν το 2008. Στο εκδοτικό της εφημερίδας, το σχόλιο ήταν καθαρή μετατόπιση με αναφορά για την Πραξούλα με ολίγον Μαρί.

Ουσιαστικά, ο Χριστόφιας ολοκλήρωσε τη συνεδρίαση του εθνικού συμβουλίου με μια «ανοικτή εκδήλωση» με την μορφή της συνέντευξης τύπου. Στο αρχικό του κείμενο αναφέρθηκε στο πώς εξελίχθηκε το κυπριακό και οι θέσεις της ε/κ πλευράς, για να τεκμηριώσει ότι οι θέσεις τις οποίες κατέθεσε, και ότι κέρδισε στις συγκλίσεις, είναι κέρδη για την ε/κ πλευρά και για το στόχο του λειτουργικού κράτους, όπως είναι κωδικοποιημένο στις αποφάσεις της ε/κ πολιτικής ηγεσίας.

Το σημείο στο οποίο εστιάστηκαν, τελικά, οι δημοσιογράφοι ήταν η αναφορά του ότι στο εξωτερικό εκτιμάται η πρόσφορα του και ότι τον ενθαρρύνουν να ξαναϋποβάλει υποψηφιότητα. Το πιο ανησυχητικό για την αντιπολίτευση είναι ακριβώς η πιθανότητα να γίνει κατανοητή η επιτυχία του Χριστόφια στις διεθνείς σχέσεις και αυτό φαινόταν στο μούδιασμα των επικριτών του. Η αναφορά του, με την μορφή ρητορικής ερώτησης, μετακίνησε ελαφρά την κουρτίνα για το που βρίσκεται στο διεθνές πλαίσιο η Κύπρος σήμερα: το δειλό άνοιγμα της κουρτίνας έδειχνε στο φόντο τη διεθνή στήριξη της Κυπριακής Δημοκρατίας -μια τεράστια διαφορά από το 2004-08- την ικανότητα να αντλούνται επενδύσεις, αλλά και το απλό γεγονός ότι ακόμα και στην πρόβλεψη για την Διεθνή διάσκεψη, τα κόμματα της αντιπολίτευσης και η πλειοψηφία των ΜΜΕ είχαν κάνει πάλι λάθος και φαίνεται να δικαιώνεται η κυβέρνηση. Είναι σαφές ότι ο Πρόεδρος έχει καταφέρει να δημιουργήσει ένα διεθνές πλαίσιο το οποίο επέτρεψε και τις έρευνες για το φυσικό αέριο, αλλά και το οποίο λειτουργεί και ως αμυντικό τείχος για το κυπριακό.

Σε αυτό το πλαίσιο, τα ΜΜΕ αντέδρασαν κάπως επιφυλακτικά – δεν είχαν βρει σημείο για να εστιάσουν τις επιθέσεις τους, ενώ η διεισδυτικότητα του Χριστόφια είναι κάτι που μάλλον πρέπει να απασχολεί τους επικοινωνιολόγους της αντιπολίτευσης. Άλλωστε, η επίθεση εναντίον του από το 2010, έχει και το στοιχείο της προσπάθειας βραχυκύκλωσης της επαφής του Χριστόφια με το κοινό. Με δεδομένο, όμως, και το διεθνές πλαίσιο, είναι μάλλον και μια προσπάθεια πια να λογοκριθεί η εικόνα στο εξωτερικό. Και το νέο πλαίσιο το οποίο διαμορφώνεται γύρω μας. Η αντίθεση ανάμεσα στο ότι οι ηγέτες της αντιπολίτευσης επέμεναν στην ένταξη στο "συνεταιρισμό για την ειρήνη", στην αρχή του 2011, και τώρα ανησυχούν για την επίκληση του Χριστόφια σε διεθνή στήριξη -με σαφείς αναφορές στη Δύση- είναι εκφραστική.

Η αρχική ομιλία

http://www.inews.com.cy/index.php?option=com_content&view=article&id=5626%3A2012-03-21-12-42-24&catid=116%3A2009-10-15-17-19-26&Itemid=246&lang=en

Οι ερωτήσεις-απαντήσεις

http://www.youtube.com/watch?v=WjtZL_M7Buo

Ε. Θεοχάρους: ο Ζάλογγος μπορεί να περιμένει..

Η Ε. Θεοχάρους δεν θα τολμήσει τελικά να αμφισβητήσει τον Ν. Αναστασιάδη. Οι λόγοι είναι πρακτικοί – έχουν να κάμουν με τα εν δυνάμει αξιώματα, τα οποία έχει η θα μπορούσε να διεκδικήσει η ευρωβουλευτής. Άλλωστε, αυτό φάνηκε και το 2004, όταν η ευρωβουλευτής ήταν υποστηρικτής του «όχι», αλλά παρέμεινε βολικά στον ΔΗΣΥ. Το να βρεθεί κάποιος εκτός του μεγάλου κόμματος μιας παράταξης, δεν είναι εύκολο στοίχημα. Η Θεοχάρους είπε ότι «δεν είναι δικό της θέμα» αν θα είναι υποψήφια: η αστεία διατύπωση σήμαινε ότι θα το σκεφτόταν αν την πρότειναν τα κόμματα του κέντρου. Και όταν δεν άκουσε φωνή, είδε τον Αναστασιάδη και είπε ότι θα τον στηρίξει.

Υπήρξε δυσφορία στο απορριπτικό μέτωπο, αν και θα έπρεπε να το περιμένουν. Σε μια συνέντευξη της το 2009, η κ. Θεοχάρους είχε πει ότι θα προτιμούσε το Ζάλογγο από την ατίμωση κλπ, παρά την στάση της το 2004. Σε σχέση με την θέση και τα προνόμια που έχει, και θέλει να συνεχίσει να έχει η ευρωβουλευτής, το Ζάλογγο μπορεί να παραμείνει, και να περιμένει, στη σφαίρα του φαντασιακού της ρητορικής κατανάλωσης.

Η Πραξούλα Αντωνιάδου στον κόσμο των αντρών, αλλά και των θεαμάτων

Η Πραξούλα Αντωνιάδου ήταν στόχος από πριν γίνει υπουργός -λόγω των θέσεών της στο κυπριακό- και όταν έγινε υπουργός απλώς οξύνθηκε το σκηνικό. Επειδή, όμως, και η ίδια δεν είναι χαμηλών τόνων, προτίμησε την μετωπική σύγκρουση, όπως άλλωστε έκανε και στην πολιτική για το κυπριακό. Η αντιπαράθεση της με τον Σ. Κασίνη είχε δυο διαστάσεις: υπήρχε μια θεσμική και μια προσωπική κόντρα. Στο θεσμικό πλαίσιο αποκάλυψε ότι όντως η όλη διαχείριση του φυσικού αερίου βρισκόταν στα χέρια ενός ατόμου. Η σύγκρουσή τους μπορεί να είχε και στοιχεία προσωπικής αντιπαράθεσης, αλλά είχε και στοιχεία ουσίας σε σχέση με τις θεσμικές ευθύνες. Έθεσε θέματα ευθυνών και έστω και μέσα από τις αντιπαραθέσεις, η διαδικασία συζητήσεων για το φυσικό αέριο έγινε ευρύτερη, αλλά η ίδια δεν είχε, τελικά, την απαιτούμενη στήριξη. Η αριστερά και η κυβέρνηση την στήριξαν μεν, αλλά ο άλλος τομέας στήριξης στον οποίο ήλπιζε, η φιλελεύθερη δεξιά, την

εγκατέλειψε στην βουλή. Η εφημερίδα «Πολίτης» την στήριξε μεν, αλλά τελικά ήταν ο ΔΗΣΥ, ο οποίος πέρασε από την βουλή νομοσχέδιο το οποίο την απέκλειε από τις διαβουλεύσεις.

Στο τελικό στάδιο της διαμάχης, προφανώς, έχασε και την στήριξη του Προέδρου. Με βάση τα δεδομένα που ακούστηκαν ή διέρρευσαν, η Π. Αντωνιάδου, μετά από την έρευνα για τον Κασίνη και τη δημοσιοποίηση της, πριν την δει η ίδια, επέμενε -και ενδεχομένως ορθώς νομικά- να θέλει να εγείρει θέμα και στο υπουργικό συμβούλιο. Η κυβέρνηση από την άλλη, ήθελε να κλείσει η αντιπαραθεση με την βουλή για λόγους που είχαν να κάμουν με την ευρύτερη διαδικασία αδειοδότησης που συναρτάται με την ευρύτερη πολιτική διασφάλισης συμμάχων για την εξόρυξη φυσικού αερίου.

Προφανώς, σε ένα έντονο τηλεφώνημα, μετά από μια αποτυχημένη προσπάθεια συνάδελφου-υπουργού να ηρεμήσουν τα πνεύματα, ο Χριστόφιας αποδέχτηκε την λέξη «παραίτηση». Η μη διευκρίνηση εκ μέρους της κ. Αντωνιάδου τις επόμενες μέρες, οδήγησε στην οριστικοποίηση της αλλαγής που έγινε αναπόφευκτη. Η Πραξούλα αντέδρασε συναισθηματικά, αρχικά, επιμένοντας ότι δεν παραιτήθηκε έστω και αν είχε πάρει σχετική επιστολή. Η αντίδραση ήταν, ίσως, αναμενόμενη από ένα άνθρωπο, ο οποίος βρέθηκε στο μάτι του κυκλώνα και είχε σαφώς έντονες απόψεις για τις οποίες ήταν διατεθειμένη να προχωρήσει σε αντιπαραθέσεις.

Τα ΜΜΕ αντέδρασαν όπως αναμενόταν – ξαφνικά λ.χ. η Αλήθεια ξαναγάπησε την Πραξούλα και την πρόβαλε πρωτοσέλιδα το σχόλιο της ότι την «έφαγε το σύστημα».

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ρευστές ισορροπίες, πόλεμοι κινήσεων και χαρακωμάτων

Την βδομάδα που πέρασε το πρώτο θέμα στο ταξικό πεδίο ήταν οι αντιδράσεις στην πρόταση του δίδυμου της ΟΕΒ, Αβέρωφ-Παπαδόπουλου εκ μέρους των κομμάτων ΔΗΣΥ-ΔΗΚΟ για αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης στα 64 για τον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Το ζήτημα αυτό και κυρίως ο τρόπος που τίθεται αλλά και οι

προεκτάσεις του και στον ιδιωτικό τομέα (ήδη από τις οικονομικές στήλες των αστικών εφημερίδων οι αρθρογράφοι του κεφαλαίου κάνουν λόγω για συνταξιοδότηση στο 67ο σε στυλ "όχι επειδή θέλουμε αλλά επειδή πρέπει") το καθιστούν πιο σημαντικό από ότι φαίνεται στην πρώτη ανάγνωση. Δεν είναι δηλαδή απλά άλλη μια επίθεση στην νεολαία ούτε απλώς το προοίμιο μιας πιο γενικευμένης επίθεση στα συνταξιοδοτικά - είναι κυρίως η συνέχεια της προσπάθειας περιθωριοποίησης και κατάργησης του συνδικαλισμού ως μέσο στην εν εξελίξει διαδικασία υποβάθμισης και απαξίωσης της εργασίας συνολικά.
Στο ένα χαράκωμα οι κοινοβουλευτικές ομάδες του ΔΗΣΥ και του ΔΗΚΟ, στο άλλο ΑΚΕΛ, κυβέρνηση, φοιτητικό και συνδικαλιστικό κίνημα. Βέβαια το συνδικαλιστικό κίνημα είναι μεν συμπαγές στην απόρριψη κάθε απόπειρας αυταρχικής επιβολής του μέτρου από την βουλή χωρίς να προηγηθεί κοινωνικός διάλογος, αλλά ΣΕΚ και ΠΑΣΥΔΥ φαίνεται να βρίσκονται πιο κοντά στη θέση της ΕΔΕΚ, παρά του ΑΚΕΛ, καθώς περιμένουν να ακούσουν τα εκατέρωθεν επιχειρήματα για να πειστούν για το θέμα. Οι νεολαίες, όμως, του ΔΗΚΟ και των Οικολόγων φαίνεται να βρίσκονται πιο κοντά στη θέση του ΑΚΕΛ που απορρίπτει κάθετα την πρόταση.

Η λήξη της απεργίας στο Βασιλικό δεν συνοδεύτηκε τελικά και από υπογραφή της κατ' αρχήν προφορικής συμφωνίας που συνομολογήθηκε την περασμένη Δευτέρα με το ζήτημα να παραμένει κάπως μετέωρο. Αιτία η ανακοίνωση της ΟΕΒ που υπεραμύνεται του δικαιώματος της εταιρείας να συνάπτει προσωπικά συμβόλαια με τους εργαζόμενους της ανεξάρτητα από τη συλλογική σύμβαση. Ουσιαστικά πρόκειται για μια κίνηση υπέρ της έμμεσης παραβίασης της συλλογικής σύμβασης μέσα από ένα λεκτικό παιχνίδι και ασάφειες που αντανακλούν τους υφιστάμενους συσχετισμούς. Λήξη της απεργίας είχαμε και στη Τοφάρκο επίσης με μια δήλωση από εργοδοτικής πλευράς ότι θα εφαρμόσει την συλλογική σύμβαση. Αναμένεται και εδώ να φανεί αν η εργοδοτική πλευρά θα καταβάλει την προβλεπόμενη από την συλλογική σύμβαση εισφορά της στα Ταμεία Προνοίας λόγος για τον οποίο έγινε η απεργία.

Σε Ευρωπαϊκό επίπεδο προωθείται από την Κομίσιον σχέδιο πλήρους φιλελευθεροποίησης των μεταφορών με πιθανές συνέπειες την περαιτέρω απορύθμιση των εργασιακών σχέσεων μέσα από τις ιδιωτικοποιήσεις και την εξωτερική ανάθεση εργασιών. Στις διαμαρτυρίες των συνδικαλιστικών οργανώσεων

της Ευρώπης θα μετέχει και η ΠΕΟ.
Στον κυπριακό βορρά συνεχίζονται με ένταση οι διαμαρτυρίες ενάντια στα σχέδια ιδιωτικοποιήσεων που προωθεί η κυβέρνηση Κουτσιουκ με το συνδικαλιστικό κίνημα και την αριστερά να κάνουν λόγω για ξεπούλημα των τ/κ δημόσιων εταιρειών στο τουρκικό κεφάλαιο. Την περασμένη Τρίτη πραγματοποιήθηκε και συνδικαλιστική "εισβολή" στο υπουργείο οικονομικών, όταν ο υπουργός οικονομικών αρνήθηκε να δει συνδικαλιστική αντιπροσωπεία και έντονες λεκτικές αντιπαραθέσεις. Αναμένονται απεργίες και πιο δυναμικές κινητοποιήσεις.

Η κινεζική επένδυση και η Κύπρος ως επενδυτικός κόμβος

Το φυσικό αέριο ως προοπτική φαίνεται να αποκαλύπτει μια νέα πραγματικότητα: η Κύπρος μετατρέπεται σε επενδυτικό κόμβο στο παγκόσμιο σύστημα. Ήδη τρεις μεγάλες δυνάμεις εμπλέκονται και συνυπάρχουν σε κινήσεις επενδύσεων: οι ΗΠΑ μέσω της εταιρείας γεωτρήσεων, η Ρωσία μέσω επενδύσεων ευρύτερα στην οικονομία -μέχρι και στην παραχώρηση κρατικού δανείου-, και τώρα οι Κινέζοι με την κατασκευή χώρου επανεξαγωγών. Το ότι πολλές διαδικασίες ξεκίνησαν πολύ πριν το περασμένο φθινόπωρο, δείχνει ότι ουσιαστικά αυτές οι κινήσεις σήμερα αποτελούν μέρος μιας ευρύτερης στρατηγικής στην οποία συμμετείχαν εκτός από την κυβέρνηση και στρατηγικοί τομείς του ιδιωτικού κεφαλαίου όπως ο λ.χ Σιακόλας.

Αξίζει αναφορά σε δυο ακόμα ειδήσεις σε σχέση με τις κινήσεις γύρω από την κυπριακή οικονομία, όπως καθορίζεται πια από την γεωπολιτική και την θέση της Κύπρου στο παγκόσμιο σύστημα - παρά τη θέση της στις αξιολογήσεις των "οίκων":

Στις 23/3 υπήρχε η ακόλουθη είδηση στο Φιλελεύθερο: «*Χθεσινή ανακοίνωση της Delek στο Χρηματιστήριο του Τελ Αβίβ, αναφέρει ότι οι συνιδιοκτήτες του κοιτάσματος «Ταμάρ», μετά την συμφωνία με τον κολοσσό της Νότιας Κορέας Daewoo Shipbuilding για την κατασκευή πλωτής μονάδας υγροποίησης φυσικού αερίου, την Τετάρτη υπέγραψαν μνημόνιο συναντίληψης για εξαγωγές υγροποιημένου φυσικού αερίου, με θυγατρική της Gazprom…*" Δηλαδή, ήδη, η εταιρεία με την οποία συνεργάζεται η Κυπριακή Δημοκρατία [η Noble, στο Ισραήλ συνεργάζεται με την Delek] βρίσκεται σε διχτύωση με ρωσικά και άπω-ανατολίτικα [κορεατικά] συμφέροντα.

http://www.energypress.gr/news/Prosbash-sthn-Anatolikh-Mesogeio-harh-sto-Israhl-apokta-h-Ga

Επιπρόσθετα, η JP Morgan -που αποτελεί, επίσης, ένα είδος δυτικού αξιολογητή επενδύσεων- εξέδωσε «σύσταση» για την αγορά κυπριακών ομολόγων με βάση τις μεσοπρόθεσμες προοπτικές από το φυσικό αέριο.

Οι Τράπεζες ψάχνονται, οι τοπικοί μεγαλομέτοχοι προσπαθούν να κρατήσουν τον έλεγχο, και οι εφημερίδες εφαρμόζουν δική τους αριθμητική στα δεδομένα

Την βδομάδα που πέρασε, η Τράπεζα Κύπρου ανακοίνωσε τα πρώτα αποτελέσματα της προσπάθειας επανακεφαλαιοποίησης. Ο Φιλελεύθερος παρουσίασε την αναφορά ως δείγμα ότι η Τράπεζα «*φαίνεται να πετυχαίνει με σχετική ευκολία τον στόχο για δείκτη Κυρίων Βασικών Ιδίων Κεφαλαίων.. στο 9% μέχρι τον Ιούνιο του 2012.» Αναφέρεται ότι ένας βασικός ρώσος μέτοχος D. Rybolovlev, δεν δέχτηκε να συμμετάσχει στην προσφορά για «δικαιώματα προτίμησης» [την έκδοση έξτρα μετοχών της τράπεζας για τους ήδη μετόχους]. Αλλά η αποχή του, ερμηνεύεται ως συγκριτικό δείγμα «επιτυχίας»: «Από τα χαρακτηριστικά της έκδοσης που κρίνει και τον βαθμό επιτυχίας, είναι ότι απείχε ο Ρώσος μεγαλομέτοχος..»*

Στον Πολίτη, αντίθετα, η εικόνα είναι πιο πολύ βασισμένη στους αριθμούς που λένε και μια άλλη ιστορία. Με τίτλο «Δεν έπιασε όλο το στόχο», γράφει:
«*Αποτέλεσμα τούτου* [της απροθυμίας μετόχων να συμμετέχουν στην νέα έκδοση κεφαλαίου], *να αντληθούν από τα δικαιώματα προτίμησης 160 εκατ. ευρω, ενώ ζητήθηκαν 400 εκατ. ευρω. Από την ανακοίνωση της τράπεζας προκύπτει συγκεκριμένα ότι 3 στους 5 περίπου μέτοχους της γύρισαν την πλάτη στο συγκρότημα χωρίς να ασκήσουν τα δικαιώματά τους για απόκτηση νέων μετοχών. ..Οι..πληροφοριες αναφέρουν ότι ο Rybolovlev απαίτησε να έχει περισσότερο λόγο στο διοικητικό συμβούλιο της τράπεζας και ταυτόχρονα ζήτησε να γίνουν αλλαγές στο διοικητικό συμβούλιο ειδικά μετά την ανακοίνωση ζημιών μαμούθ που προέκυψαν από την έκθεση του ομίλου στην Ελλάδα.»*

Προφανώς, η κάθε εφημερίδα εκφράζει διαφορετικά συμφέροντα και τα συμφέροντα φτιάχνουν και ανάλογες αριθμητικές θετικών και αρνητικών. Αλλά φαίνεται, επίσης, ότι οι ξένοι επενδυτές δεν θα ακολουθήσουν την λογική του «προσφέρουμε» χωρίς διασφαλίσεις. Κάτι το οποίο βέβαια θα πρέπει να ζητήσει και το κυπριακό Δημόσιο.

ΔΙΕΘΝΗ

Blowback: η επιστροφή της κουλτούρας της βίας από τον Αφγανιστάν στη Φλώριδα

Όταν ο κ. Bales - μόνος ή με ομάδα συναδέλφων του - πήρε το όπλο του και σκότωσε 17 Αφγανούς αμάχους πρόσφατα, το έγκλημα δυναμίτισε την κατάσταση στο ίδιο το Αφγανιστάν αλλά στις ΗΠΑ εμφανίστηκε, πάλι, η παγερή αμηχανία της επανάληψης της φρίκης. Η εικόνα του «ανώτερου εκπολιτιστή αμερικανού στρατιώτη», έχει καταρρεύσει εδώ και καιρό, αν και η επανάληψή της εξακολουθεί να προκαλεί αμηχανία. Όταν ξεκίνησε «ο πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία», ένα από τα επιχειρήματα ενάντια στο πόλεμο ήταν ότι οι επιπτώσεις του θα έφταναν πίσω στις ΗΠΑ. Ο κ. Bales κατατάχθηκε, αμέσως, μετά την 11/9. Πολέμησε στο Ιράκ, τραυματίστηκε και μετά μετατέθηκε στο Αφγανιστάν, όπου και τελικά κατέρρευσε ψυχολογικά και διέπραξε ένα έγκλημα, το οποίο θα κοστίσει στην χώρα του και στον υποτιθέμενο «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία».

Την ίδια βδομάδα, στην Αμερική εσυζητήτο μια άλλη δολοφονία. Ένας νεαρός αφροαμερικανος πήγε σε ένα περίπτερο να αγοράσει αναψυκτικό και σοκολάτες και τον σκότωσε ένας «φρουρός» της περιοχής: ο «φρουρός» δεν είχε καμία αρμοδιότητα - αυτοδιορίστηκε φρουρός με βάση ένα νόμο που δίνει το δικαίωμα αυτοάμυνας -άρα και να πυροβολήσεις ύποπτο;- με βάση το «αίσθημα του φόβου». Άρα ένας λευκός -στην προκείμενη περίπτωση ο θύτης ήταν ισπανικής καταγωγής- που νιώθει ότι απειλείται, μπορεί να σκοτώσει κάποιο που του φαίνεται ως «επικίνδυνος μαύρος».

Το τραγικό και στις δύο περιπτώσεις είναι ότι οι θύτες είχαν την εντύπωση - πέρα από το συναισθηματισμό της στιγμής του φόνου - ότι έκαναν «κάτι που επιτρέπεται.». Και η επέκταση της βίας στο εξωτερικό, μεταφέρει στο εσωτερικό όχι μόνο ένα θεσμικό πλαίσιο αστυνόμευσης, αλλά και μια κουλτούρα διάχυτης βίας.

Από τις διαδηλώσεις στις ΗΠΑ για την δολοφονία στην Λωρίδα.
http://www.euronews.com/2012/03/25/us-rallies-for-dead-black-teenager-trayvon-martin/

Παρέμβαση Αλ Κάϊντα στις γαλλικές εκλογές;

Δεν είναι βέβαια τεκμηριωμένο ότι ο Μ. Maher, ο αυτουργός της επίθεσης στην Γαλλία, είχε οργανικές σχέσεις με την Αλ Καϊντα -όπως ισχυρίστηκε και όπως μπορεί να υποθέσει κάποιος με βάση τα ταξίδια του στο Πακιστάν- αλλά η κίνηση του, σαφώς, ξαναέφερε στην επιφάνεια τα θέματα του Ισλάμ και της βίας, λίγες εβδομάδες πριν τις γαλλικές εκλογές. Οι πρώτες αναφορές από όλους, ακόμα και από την κ. Λε Πεν, ήταν συγκρατημένες. Ο Σαρκοζύ, από την πλευρά του, προσπάθησε να εκμεταλλευτεί το σκηνικό για δικό του όφελος, παίζοντας κάπως με το αίσθημα ανασφάλειας. Αλλά στο δεδομένο κλίμα έκανε γενική κριτική για τις ιδεολογίες μίσους, παρά να εστιάσει άμεσα στους μουσουλμάνους. Είναι αμφίβολο αν μπορεί να το ξαναπαίξει έντονα «νόμος και τάξη» όπως το 2005. Τότε χρησιμοποίησε την εξέγερση των νεαρών στα υποβαθμισμένα προάστια για να συσπειρώσει μια εκλογική πλειοψηφία, χαρακτηρίζοντας τους νεαρούς ως «αλήτες». Σήμερα, βέβαια, έχει εμφανιστεί το αναπόφευκτο: η περιθωριοποίηση, αλλά και η δαιμονοποίηση, όπως αυτή που προώθησε ο ίδιος ο Σαρκοζύ, σπρώχνει πολλούς νεαρούς των γαλλικών μετά-αποικιακών γκέτο, στην βία χωρίς ενδοιασμούς. Θα μπορούσε, κατά συνέπεια, να βρεθεί και κατηγορούμενος ο Σαρκοζύ. Αν και για την ώρα ήταν απλά ικανοποιημένος που πέρασε μια βδομάδα χωρίς συζήτηση για την οικονομία.

Πραξικόπημα στο Μάλι ως προέκταση του Λιβιυκού μετώπου

Το πραξικόπημα στο Μάλι φαίνεται να αποτελεί μια προέκταση της λιβυκής κρίσης στην Αφρική. Οι πραξικοπηματίες επικαλέστηκαν την εξέγερση των Τουαρέγκ στα βόρεια της χώρας ως αιτία και τον μη εξοπλισμό του στρατού. Έγινε, επίσης, γνωστό ότι ο ηγέτης του πραξικοπήματος είχε σχέσεις με τις αμερικανικές υπηρεσίες. ενώ οι Τουαρέγκ θεωρούνται σύμμαχοι των κανταφικών.
http://angryarab.net/2012/03/24/the-us-and-mali-coup/

Οι αμερικανικές «κινήσεις» στην περιοχή εντάσσονται από παρατηρητές στην ευρύτερη προσπάθεια των ΗΠΑ να δημιουργήσουν ένα πλέγμα εξαρτώμενων κρατών

στα πλαίσια της africom -της αμερικανής στρατιωτικής διοίκησης στην Αφρική- για να εμποδιστεί/περιοριστεί η οικονομική επέκταση της Κίνας από την μια, αλλά και η τάση των αφρικανών [είτε του Καντάφι πριν είτε της νότιας Αφρικής σήμερα] να αναδείξουν την αφρικάνικη αυτονομία. Από αυτήν την πλευρά ο αντιπροσωπευτικός θεσμός ο οποίος φαίνεται να αναδεικνύεται είναι η «Αφρικανική Ένωση» η οποία ήρθε σε αντιπαραθεση με την Δύση γύρω από την Λιβύη.

Στην ίδια την Λιβύη αρχίζουν να φαίνονται και οι γεωπολιτικές συμμαχίες κάθε τάσης. Οι κανταφικοί φαίνονται να κινούνται στον αφρικάνικο πόλο, ελέγχοντας μέχρι στιγμής την συμβολική Bani Walid. Το μεταβατικό συμβούλιο θεωρείται ότι πρόσκειται στην Δύση και ιδιαίτερα στην Γαλλία. Σε αυτό το πλαίσιο η κίνηση των αποσχιστών στην ανατολική Λιβύη, θεωρείται ότι εκφράζει την επιρροή και δυναμική του Κατάρ. Η Τουρκία θεωρείται ότι παίζει μαζί με το Κατάρ σε τούτη την διαμάχη.
http://www.uruknet.info/?p=m86749&hd=&size=1&l=e

Οι BRICS φτιάχνουν τράπεζα…

Ενώ ο πόλεμος των νομισμάτων συνεχίζεται υπόγεια, οι μη-δυτικές αναδυόμενες δυνάμεις προχωρούν ένα βήμα πιο πέρα, μετά την ενθάρρυνση του εμπορίου ανάμεσα τους σε δικά τους νομίσματα. Σύμφωνα με δημοσιογραφικές ανταποκρίσεις αναμένεται να συζητήσουν στην νέα συνεδρία που θα έχουν στο Νέο Δελχί, στις 29/3 την δημιουργία μιας κοινής Τράπεζας Ανάπτυξης για να προωθήσουν επενδυτικές πρωτοβουλίες καθώς και τα νομίσματα τους.

Σύμφωνα με τον Ivan Tchakarov, οικονομολόγο εξειδικευμένο στις χώρες της τέως Σοβιετικής Ένωσης «*όλες αυτές οι οικονομίες, ιδιαίτερα η Κίνα, η Ρωσία και η Βραζιλία, και λιγότερο η Ινδία, είναι χώρες οι οποίες όχι μόνο αναπτύσσονται με αισθητά μεγαλύτερους ρυθμούς από ότι οι αναπτυγμένες οικονομίες, αλλά έχουν και πολλά αποθέματα*»

Η Κίνα έχει τα μεγαλύτερα αποθέματα ξένου συναλλάγματος που ανέρχονται στα 3.2 τρις δολάρια. Η Ρωσία έχει 505 δις και η Βραζιλία 355 δις και αυτό τις κατατάσσει στην 4η και 6η θέση αντίστοιχα ανά το παγκόσμιο. Αυτές οι κινήσεις, έρχονται μετά από δημοσιεύματα ότι οι χώρες του BRICS -Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα και Νότια Αφρική- προσπαθούν να αποστασιοποιηθούν από το δολάριο. Οι «αμοιβαίες

πιστώσεις» στα νομίσματα των χωρών μέσα από αυτήν την τράπεζα, θα τους βοηθήσει να αναβαθμίσουν την διεθνή τους θέση. Και το «κινεζικό γουαν έχει τις μεγαλύτερες πιθανότητες να γίνει ένα βασικό νόμισμα ανταλλαγής» σχολίασε ο κ. Tchakarov.

http://rt.com/business/news/brics-set-bank-development-004/

ΣΧΟΛΙΟ – ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ

Εισερχόμεθα στη νέα εποχή των αερίων…

Ο αγώνας των Παλαιστινίων ως σημείο αναφοράς για τους Κυπρίους της ευρύτερης Αριστεράς.

Η Κύπρος, το 1960 είναι μια περίεργη χώρα. Στην εξουσία βρίσκεται μια δικοινοτική κυβέρνηση, η οποία αποτελείται από Ελληνοκύπριους που αγωνίστηκαν για την Ένωση και Τουρκοκύπριους που αγωνίστηκαν για τη διχοτόμηση. Αρκετοί από το κυβερνητικό και παρακυβερνητικό περιβάλλον είχαν βάψει τα χέρια τους στο αίμα της άλλης κοινότητας. Άτυπα στην ηγεσία των δύο κοινοτήτων ευρίσκονται διάφορες δεξιές ομάδες (συχνά ένοπλες) με εθνικιστική και αντικομουνιστική ιδεολογία και παραδόσεις αντάρτικου. Το κράτος λειτουργεί παράλληλα με τις παρακρατικές οργανώσεις, με ένα σχιζοφρενικό τρόπο ανάμεσα στην επιδίωξη της Ένωσης, της Ανεξαρτησίας και της διχοτόμησης.

Το αποτέλεσμα αυτής της σχιζοφρένειας, είναι η διεύρυνση του χάσματος και της καχυποψίας ανάμεσα στις δυο κοινότητες. Στην ουσία, η ένοπλη προετοιμασία για την επόμενη σύγκρουση άρχισε, αμέσως, μετά την ανεξαρτησία με αρχικούς πυρήνες την ΕΟΚΑ και την ΤΜΤ. Από το 1963 οι κοινότητες παίρνουν πλέον ξεχωριστές πορείες. όμως, γίνεται διεθνώς αποδεκτό ότι η Κυπριακή Δημοκρατία θα εκπροσωπείται από τους Ελληνοκύπριους μέχρι την λύση του Κυπριακού οπότε θα επέστρεφαν και οι Τουρκοκύπριοι. Η ασαφής θέση των δυτικών και του ΝΑΤΟ στο Κυπριακό, οδηγεί το Μακάριο στην αναζήτηση νέων ισορροπιών με την στροφή προς την Σοβιετική Ένωση και τους Αδέσμευτους. Ο Μακάριος δημιουργεί ισχυρούς δεσμούς με καθεστώτα όπως του Νάσερ της Αιγύπτου, του Τίτο της Γιουγκοσλαβίας,

του Μπουμεντιέν της Αλγερίας, του Κάστρο της Κούβας κλπ. Διάφορες χώρες του Τρίτου Κόσμου προσπαθούν να αντισταθούν στον ιμπεριαλισμό μέσα από αυτή την συσπείρωση.

Την ίδια εποχή γεννιέται και η Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης - ΟΑΠ. Στην ΟΑΠ συσπειρώνονται οι κυριότερες Παλαιστινιακές οργανώσεις με κυρίαρχη την Αλ Φατάχ του Γιασσέρ Αραφάτ. Η οργάνωση θέτει ως στόχο για πρώτη φορά την ίδρυση ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους. Πολύ γρήγορα η ΟΑΠ αναγνωρίζεται ως ο μοναδικός εκπρόσωπος των Παλαιστινίων. Σιγά σιγά οι σχέσεις Παλαιστίνης - Κύπρου εδραιώνονται. Η Αριστερά υποστήριξε με θέρμη την συνεργασία της κυβέρνησης Μακαρίου και ΟΑΠ.

Το 1974, ανατρέπεται ο Μακάριος από την επέμβαση της Χούντας και της ΕΟΚΑ Β και η Τουρκία εισβάλλει, η χώρα αλλάζει πρόσωπο, Ο μισός ελληνοκυπριακός πληθυσμός είναι στα τσαντίρια, οι Τουρκοκύπριοι σύντομα μεταφέρονται μαζικά στα εδάφη που ελέγχονται από τον τουρκικό στρατό και γίνονται εκτοπισμένοι για δεύτερη φορά όπως και πολλοί ελληνοκύπριοι. Υπάρχουν νεκροί, τραυματίες, φυλακισμένοι, εγκλωβισμένοι, αγνοούμενοι. Το σκηνικό του 1963 επαναλαμβάνεται στο πολλαπλάσιο. Υπάρχει πλήρης αβεβαιότητα για το μέλλον. Μέσα σ αυτές τις συνθήκες η πολιτικές βεβαιότητες κατέρρευσαν και ο κόσμος με τη νεολαία επικεφαλής μπήκε σε νέες πολιτικές αναζητήσεις. Σε ένα πρώτο στάδιο, ο συναισθηματισμός υπερβαίνει την πολιτική σκέψη. Οι λαϊκές κινητοποιήσεις των Ε/Κ που ακολούθησαν το πραξικόπημα και την εισβολή στρέφονται ενάντια στον Αμερικανικό Ιμπεριαλισμό, το Νάτο και τις Αγγλικές Βάσεις. Για πρώτη φορά εμφανίζεται δυναμικά και μαζικά στους δρόμους η Κυπριακή σημαία μαζί με την Παλαιστινιακή. Οι Ελληνοκύπριοι και κυρίως η αριστερά ταυτίζονται με τον Παλαιστινιακό αγώνα και θεωρούν ότι υπάρχει μια παράλληλη πορεία που συνδέει τους δυο λαούς. Με ανάλογο τρόπο, η Τ/Κ Αριστερά καταλογίζει ευθύνες στον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό και ταυτίζει τον αγώνα για λύση του Κυπριακού και επανένωση, με τον Παλαιστινιακό αγώνα για ανεξαρτησία, σε αντιπαράθεση με την Τ/Κ δεξιά που, πολύ πιο πρόσφατα βέβαια, προσπαθεί να ταυτιστεί με τους Παλαιστίνιους σε σχέση με την επιδίωξη του ανεξάρτητου κράτους. Η δεκαετία του 70 είναι δεκαετία ανακατατάξεων, αναθεωρήσεων και έντονου προβληματισμού στις τάξεις της ευρύτερης Ε/Κ αριστεράς. Το ΑΚΕΛ αναπτύσσει στενές σχέσεις με τις

κομμουνιστικές οργανώσεις των Παλαιστινίων, με την ΟΑΠ και με το Κομμουνιστικό Κόμμα του Ισραήλ. Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ εμβαθύνει τις σχέσεις του κυρίως με την Φατάχ και την ΟΑΠ. Εκείνη την εποχή, το Σ.Κ. ΕΔΕΚ είναι διαποτισμένο με μια ιδεολογία που εντάσσει την Κύπρο στις χώρες του τρίτου κόσμου και ταυτίζεται με τον αγώνα αυτών των χωρών για απελευθέρωση. Είναι η λεγόμενη θεωρία του μεταποικισμού του Βάσου Λυσσαρίδη. Μια θεωρία που σιγα-σιγα εγκαταλείφθηκε και απο τον ίδιο τον "εμπνευστή" της, πριν αυτός επιδοθεί στο σημερινό θλιβερο εθνικιστικό παραλήρημα.

Είχα για πρώτη φορά επαφή με τους Παλαιστινίους το 1971, αλλά οι σχέσεις έγιναν πολύ στενότερες την άνοιξη του 1974 στη διάρκεια του 2ου Συνεδρίου της ΕΔΕΚ. Ήταν το Συνέδριο κατά οποίο προστέθηκε στον τίτλο το πρόθεμα Σοσιαλιστικό Κόμμα. Στο συνέδριο συμμετείχαν δύο στελέχη της Παλαιστινιακής αντίστασης που εκπροσωπούσαν την ΟΑΠ, με τους οποίους πολλά από τα στελέχη του Κόμματος, τα οποία στην συνέχεια αποτέλεσαν τη ραχοκοκαλιά της Αριστερής Πτέρυγας, αναπτύξαμε στενές φιλικές σχέσεις που διατηρούνται μέχρι σήμερα. Εκείνη την περίοδο, πραγματοποιήθηκαν πολλές εκδηλώσεις συμπαράστασης. Για μερικά χρόνια, ο παλαιστινιακός αγώνας θεωρήθηκε από πολλούς Κυπρίους ως πρότυπο. όμως, η ζωή στην Κύπρο σε πολύ λίγα χρόνια επέστρεψε σε κάποια νέα ομαλότητα με την στέγαση των εκτοπισμένων και την επαναδραστηριοποίηση της οικονομίας. Εκείνη την περίοδο, πολλοί Κύπριοι κατέφυγαν στις αραβικές χώρες για εργασία και πολλές κυπριακές επιχειρήσεις δραστηριοποιήθηκαν στις αραβικές χώρες. Οι Παλαιστίνιοι στήριξαν ενεργά αυτή την προσπάθεια.

Μετά το 1976 και τον εμφύλιο πόλεμο στο Λίβανο, φτάνουν στην Κύπρο πολλοί Παλαιστίνιοι και Λιβάνιοι πρόσφυγες. Αρκετοί φέρνουν μαζί τους χρήματα και τονώνουν την ανάκαμψη της κυπριακής οικονομίας. Μαζί έρχονται και οι πρώτοι οικονομικά αδύνατοι και παρατηρούνται τα πρώτα κρούσματα ρατσισμού (πριν ο αλέκτωρ λαλήσει τρις). Έτσι οι σχέσεις που υπήρχαν, μετεξελίχθηκαν σε μια κλασσική θα λέγαμε σχέση αλληλεγγύης και στήριξης προς τον παλαιστινιακό λαό.

Το 1987 είχαμε μια πολύ σημαντική εξέλιξη. Όπως γνωρίζετε, μέχρι τότε ο αγώνας των Παλαιστινίων περιοριζόταν σε ένοπλες επιθέσεις από το εξωτερικό χωρίς καμιά σχεδόν συμμετοχή του πληθυσμού των κατεχομένων εδαφών. Το 1987, λοιπόν, έχουμε την μεγάλη εξέγερση στα κατεχόμενα Παλαιστινιακά εδάφη, την Ιντιφάτα.

Είχαμε τότε μια παγκόσμια αναθέρμανση του κινήματος αλληλεγγύης, η οποία εκφράστηκε και στην Κύπρο. Ίσως, η Κυπροπαλαιστινιακή Έμπρακτη Αλληλεγγύη (ΚΥΠΕΑ), που δημιουργήθηκε με αφορμή την Ιντιφάτα, να ήταν το τελευταίο μαζικό κίνημα του είδους. Η ΚΥΠΕΑ δημιουργήθηκε κυρίως από στελέχη του Σ.Κ. ΕΔΕΚ που είτε αποβλήθηκαν είτε εγκατέλειψαν το Κόμμα, κατα την εσωκομματική κρίση του 1980, καθώς και άλλους κυρίως ανένταχτους της αριστεράς. Είχε μαζική στήριξη από το λαό, τα συνδικάτα και τα κόμματα της Αριστεράς και οργάνωσε πολλές εκδηλώσεις συμπαράστασης και αλληλεγγύης. Σημείο καμπής αποτέλεσε η έκρηξη μιας βόμβας στις αρχές της δεκαετίας του 90 κοντά στην ισραηλινή πρεσβεία, η οποία προκάλεσε το θάνατο σε αθώους πολίτες, καθώς και η κόπωση του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης, κυρίως ύστερα από τη συμφωνία του Όσλο το 1993. Το κίνημα αλληλεγγύης της ΚΥΠΕΑ αδρανει και κάποιες εσωτερικές αντιθέσεις το οδηγούν ουσιαστικά στην διάλυση. Παρόλα αυτά, τα επόμενα χρόνια οργανώθηκαν αρκετές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας, με πρωτοβουλία ως επί το πλείστον, των οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, εκδηλώσεις που αναθερμάνθηκαν κατά τη δεύτερη Ιντιφάτα το Σεπτέμβρη του 2000. Πρόσφατα, έχουμε εκτεταμένα φαινόμενα ρατσισμού εναντίον Παλαιστινίων που συνεχίζονται ως τις μέρες μας, δυστυχώς, και μέσα στα σχολεία. Η πρόσφατη προσέγγιση Κύπρου - Ισραήλ σε κρατικό επίπεδο προβλέπεται ότι θα επιδεινώσει την κατάσταση.

Παρόλον ότι η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι θα συνεχίσει να υποστηρίζει την αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους, η κατάσταση είναι πλέον πολύ διαφορετική. Εάν υλοποιηθεί μια στρατιωτική συμμαχία με το Ισραήλ, που φαίνεται ότι είναι στα σκαριά, είναι παρά πολύ δύσκολο να κρατηθούν οι καλές σχέσεις τόσο με τους Παλαιστινίους, όσο και τους Άραβες, γενικότερα, οι οποίοι, ειρήσθω εν παρόδω, βρίσκονται σε μια διαδικασία σοβαρών ανακατατάξεων και αλλαγών. Τα τελευταία χρόνια υπήρξε μια νέα αναθέρμανση του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης, κυρίως στη μεταφορά ανθρωπιστικής βοήθειας στο εσωτερικό των κατεχομένων εδαφών, αλλά και στην έκθεση του Ισραήλ ως ενός απάνθρωπου, βίαιου, βάρβαρου και επιδρομικού καθεστώτος. Διεθνείς οργανώσεις συμπαράστασης όπως το Free Gaza Movement, οργανώνουν αποστολές με στόχο να μεταφέρουν στα κατεχόμενα από το Ισραήλ εδάφη με πλοία, ανθρωπιστική, ιατρική και άλλη βοήθεια. Σημειώνουμε ότι η Γάζα ήταν σε καθεστώς ναυτικού αποκλεισμού για 41 χρόνια. Σε μερικά από τα ταξίδια συμμετείχαν και Κύπριοι. Στην αποστολή του πλοίου Dignity

(6ο ταξίδι) που απέπλευσε από την Λάρνακα τον Δεκέμβρη του 2008 συμμετέχει και η Κυπρία γιατρός Ελένη Θεοχάρους. Το πλοίο διεμβολίστηκε 90 μίλια μακριά από τις ακτές της Γάζας σε διεθνή ύδατα και κατέπλευσε με πολλή δυσκολία στο λιμάνι της Τύρου γιατί ήταν αδύνατο να επιστρέψει μισοκατεστραμμένο στη Λάρνακα. Χαρακτηριστικό της νέας περιόδου είναι και ή άρνηση της Κυπριακής Κυβέρνησης να επιτρέψει την αναχώρηση πλοίου από την Κύπρο με κατεύθυνση τα κατεχόμενα Παλαιστινιακά εδάφη. Η πρόσφατη επιδρομή του Ισραήλ σε τούρκικο πλοίο που μετέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στην Γάζα και η δολοφονία Τούρκων πολιτών σηματοδότησε την οριστική ρήξη των Τουρκοισραηλίτικων σχέσεων και εδραίωσε μια φιλοαραβική στροφή της τουρκικής διπλωματίας. Μια στροφή φυσικά που οι ρίζες της κάθε άλλο παρά ανάγονται στην επίθεση ενάντια στο τουρκικό πλοίο. Τα κυπριακά ΜΜΕ αντιμετώπισαν το θέμα με φιλοισραηλίτικη διάθεση. Το ΑΚΕΛ περιορίστηκε σε μια νερόβραστη αντιμετώπιση και το πάλαι ποτέ κυρίως φιλοπαλαιστιανικό κόμμα ΕΔΕΚ λούφαξε.

Η Κύπρος της εποχής των υδρογονανθράκων είναι μια περίεργη χώρα. Η επιβεβαίωση της ύπαρξης υδρογονανθράκων στη λεκάνη της Ανατολικής Μεσογείου φαίνεται ότι ήταν μια ωρολογιακή βόμβα που εκθεμελιώνει τις παραδοσιακές σχέσεις ανάμεσα στις χώρες της περιοχής και οδηγεί σε ανακατατάξεις, αναθεωρήσεις στρατηγικών και αλλαγές προτεραιοτήτων. Παλιοί εχθροί μετατρέπονται σε συμμάχους και παλιοί φίλοι γυρίζουν την πλάτη σε αλλήλους. Η εποχή της πολιτικής αρχών, για να θυμίσω μια προσφιλή φράση σχεδόν όλων των Κυπρίων πολιτικών, εξαερίζεται. Εισερχόμεθα στη νέα εποχή των αερίων και η νέα εποχή δεν κατέχει απο αρχές, δίκαια και άλλα παρόμοια.

Μάριος Τεμπριώτης